

NYERGES GÁBOR ÁDÁM

Sziránó és az első-utolsó cseppek

A mai osztályfőnöki a legrosszabb. A Viviennek persze eddig is voltak szörnyű dolgai, na de ez, ez valami kegyetlen. Pedig az osztályfőnökik amúgy is mindig a terrorról szóltak. Már mikor bejött, látszott rajta, hogy mindjárt szétveti a düh, ezt sosem tudta és nem is akarta leplezni. Sőt, nem is csak egyszerűen a düh, hanem valami mélyebbről jövő, vad, haragvó, bosszúálló fortyogás, valami olyan sérelem táplálta nyers indulat, aminek eredői bizonyára nem ezek a szerencsétlen gyerekek (ők), hanem valami sokkal komolyabb és háborzongatóbb dolog kellett, hogy legyen. Hogy a Vivien mitől lett olyan, amilyen, jobb volt nem is tudni. Nem mintha nem lehetett volna összerakni az egyértelmű és köztudott részletekből, mégis, egyszerűbb volt az értelmet adni. Azaz, az értelmet se, mivel attól csak még agresszívvabb lett. A Vivien ugyanis a bűnbánó típust szerette. Azt, aki az ő bölcs és erkölcsileg kérlelhetetlen revelatív szemfölnyitása által egész testében megremeg eddigi bűnös voltának, szégyentelenségének és egész mocskosságának felismerésétől, és, bár tudja, hogy nincs bocsánat, egyetlen, utolsó reményével esdekel mégis a Vivien és persze a teljes közösség előtt, gaz tettei elfelejtéséért. Ha történetesen nem osztályfőnöknek születik, a sztálini Szovjetunió legsötétebb korszakaiban, mondjuk üzemvezetőként, bizonyára nagy karriert futott volna be.

Most is csak úgy süvített utána a szappan- és olcsó dezodorszagú levegő, amint beviharzott a terembe, fekete nadrágkosztümében, smink nélkül, a szándékos és az igénytelen között félúton hagyott szénaboglya frizurájával. A szája széle finoman meg-megrándult. Vigyázálni nála nem, hogy nem kellett, elvégre is dúlt a liberalizmus, hanem egyenesen annyira dúlt, hogy nem is volt szabad. Aki erről eleinte mégis képes volt megfélemedezni, olyan vehemens filippikákban részesült a Vivien részéről, mint például szitaagyú bamba szerencsétlenség, aki még mindig képes ragaszkodni a primitív beidegződéséhez, tudniillik, hogy még mostanra sem bírta megjegyezni, hogy *Vivien néninél nincs vigyázz*. A gyerekek nagy szerencséjére a régi rendszer, tehát más tanárok regnálásának e csökkent, dohszagú, zsarnoki és múlt századi utolsó emlékének, az óra eleji vigyázállás primitív beidegződésének lezser elhagyása azért viszonylag gyorsan beidegződött.

A legtöbbször szerint a Vivien olyan volt, mint egy cápa. Még hozzá egy olyan cápa, aki éhségének mértéke alapján válogatja meg aznapi áldozatait. Mikor nagyon csillapíthatatlan volt, elővette valamelyik butább, lassabb felfogású diákját, egy könnyű célpontot. Egyetlen félmondatával tönkre tudott tenni bárkit, ritka volt, hogy az osztály minden tagja sírás nélkül hagyhatta volna el a termet a lelki fröccsök végén. Mikor valami ínycsücségre vágyott, jobb tanulókat vett elő. Népszerűbeket. Strébereket és seggnyalókat. Legfőbb kegyeltjeit pedig ünnepélyes alkalmakra tartogatta. A kegyelték és éppen kitaszítottak névsora és összetétele pedig szinte

havonta (rosszabb periódusok esetén hetente) változott. Az ember pár hét után sosem tudhatta, hol a helye a népszerűségi listán. Mikor épp váltás volt, tehát valaki letaszított, avagy felemeltetett a pixisbe, legalább pár nap nyugta volt mindenkinek, változásokkor ugyanis fény derült szinte a teljes status quo-ra. A legijesztőbb talán akkor volt, amikor nem evett. Mármint nem vadászott. Szadizmusával együtt járó, ám annál sokkal enyhébb, látens mazochista hajlama néha megkívánta, hogy éhen maradjon. Hogy gyűljön a düh. *Ma koplalunk, holnap picit nassolunk.*

Mikor például Nagy Dániel került sorra (először és egyedüli alkalommal), akiről aztán már csak létezésének jóformán tudományosan is bizonyíthatatlan, kétes volta miatt sem gondolta volna az égvilágon senki, hogy a többiekéhez hasonló nyilvános megalázásban lehet része, egy hétig koplalt előtte. Persze az sem kizárható, hogy az ürügy kiötléséhez amúgy is szükséges lett volna néhány nap. Nagy Dániel ugyanis érinthetetlen volt. Életében nem kapott talán ötös alá nál rosszabb jegyet, soha nem vett részt semmi rosszban, még jóban is csak az egészséges, családirag beléplántált (nyárs)polgári keretek közt, tehát csak módjával. Egy-egy versenyt megnyert. A második, harmadik helyeknek őszinte csodálkozására szinte jobban örültek otthon. *Nem jó feltűnősködni, kisfiam, egészségtelen dolog különködni.*

Az ő vesztét például egy biccentés okozta. Egyszerű, önkéntelen izommozdulat. A diákönkormányzat ugyanis, ahol Nagy Dániel, legalábbis nyilvános meghurcoltatásáig jóformán osztálytársai tudta nélkül képviselte az érdeket, dögunalmas volt. Egy-egy ülés kétésfél-három órán át is eltartott. Mindez havonta. Dániel azonban állta a sarat. Egyszer azonban Böbe néni órai viselkedésével kapcsolatban érkezett építő jellegű tanulói észrevétel (nek álcázott névtelen feljelentés). Böbe néni földrajzóráit ugyanis, ezek szerint, gyakran nem lehet érteni, mivel óra közben eszi meg az uzonnáját. Így vetődött fel a kérdés a minden tanulói észrevételre természetesen munkakörileg nyitott Laci bácsi (igazgatóhelyettes) részéről, hogy van-e még máshol is hasonló tapasztalat. Egy-két bátortalan kéz, bár remegve ugyan, de felemelkedett, bizván (mondanunk kell egyáltalán, hogy persze hiába) a névtelenség és diszkréció védelmében. Ekkor bólintott Nagy Dániel is, aki, valljuk be, már nem is igazán tudta, hogy hol van, nem hogy mire bólint éppen. Laci bácsi nem kérdezett többet, felírta a tanulók nevét (*Természetesen csak nekem lesz, az adminisztráció végett, hiszen tudjátok, ami itt elhangzik, köztünk marad.*), majd leült beszélgetni néhány osztályfőnökkel.

A Vivien, mikor megkérdezték, előfordul-e, hogy valamelyik tanár az osztályában óra alatt étkezik, rögtön magára vette a gyanúsítást. Nagy Dániel kitarzott az egész osztályfőnökre. Holott máskor amolyan népbírádságszerűen többen is sorra kerültek, aznap, ünnepélyes alkalom lévén, csak ő volt terítéken. Valahol úgy a harmincötödik perc környékén a Vivien éppen azt kérdezte hosszas üvöltés után, ismét fenyegetően sziszegő suttogásra váltva a vádlottól, hogy mégis miket hazudozott még össze róla a diákönkormányzatban, hogy például ő, Vivien, óriási, sült pulykacombokkal hadonászva tartja az óráit? A groteszk ötleten normális körülmények közt nevettek volna a főbb seggnyalók és egyéb stréberek, sőt, félelemből talán a többiek közül is páran, most mégse lehetett pissenést se hallani. Nagy Dániel két vérvörös füle mellé már a jobb és bal orca is csatlakozott, vörösén lángolt az egész feje, a hozzá közelebb ülők magukban (naná, mernék is csak nyíltan) azért aggódtak, hogy mi van, ha itt, helyben rosszul lesz ez az amúgy is nyöszöge, tüdőbajos

külsejű gyerek, aki már nem bír felnézni, szipogni pedig a mélyen belénevelt polgári jómodor okán nem mer, így hangtalan bömböl befelé, egész testében rázkódik, a taknya és a könnyei közös kis tócsában érnek össze a padon. Mikor Timi zseb-kendőt csúsztat a pad szélére, a Vivien újult erővel csattan fel (egyben erőt is merít a további vallatáshoz), *Ó, nagyszerű, sajnáljátok csak őt, hát persze, igazatok is van, elvégre is őt alázták meg nyilvánosan, az ő szakmai tekintélyét ásták alá az egész iskola előtt, róla terjesztettek sunyi hazugságokat*

de

de én

Nagy Dániel hangja máskülönben is ismeretlenül csengett a legtöbbeknek, hiszen még az órákon sem nagyon szólalt meg, a helyes válasz bemondása ugyanis, hacsak nem szólítják fel az embert, felesleges kérdés, ami méltatlan hozzá az édesanyja szerint, most azonban, ha úgy tetszik, még ismeretlenebbül szólt. Nagy Dániel *hörögött*. Halkan és finom, visszafogott polgári eleganciával, mégis, remegő, dadogó, könnyáztatta hangja reszelős torkán, csontszáraz szájjpadlásán meg-megbicaklott és felismerhetetlen tónusba váltott. Halálraítéltek utolsó mondatairól, hasztalan kegyelemkéréseiről számolnak be hasonlóan a visszaemlékezések.

én nem akartam, nyögte ki végül.

A Viviennek, Sziránó legalábbis ezt gondolta, ahányszor visszaemlékezett erre a napra, ez lehetett életében a legközelebb tapasztalata ahhoz, hogy milyen lehet egy orgazmus. Elvégre is itt van ez a tökéletesnél is tökéletesebben nevelt, színjeles, nemcsak szinte, hanem effektíve ténylegesen is láthatatlan, papírgyenge kisgyerek, aki egyetlen évet sem úszhat meg csonttörés nélkül, tehát lényegében egy beiskolázott, tizenkét éves Fabergé tojásként képzelhető el, magyarán szólva olyan védelem alatt áll, amilyenről még a kis Harry Potter is csak legszebb álmaiban fantáziál és erre ő, Vivien (A Vivien!) feltöri ezt a hártyavékony, mégis a platinánál is erősebb burkot, kiveszi belőle ezt a koraszülött magzatnál is esetlenebb és védtelenebb lényt, majd még azt is eléri, hogy megpróbáljon ellenállni, mintha a kis koraszülött most diónyi öklét emelné picivel feljebb, ütni próbálván, ő pedig erre most az ég és föld minden gyűlöletével csaphat le. A Vivien kivárt picit, érezte, hogy valami különleges érzés ez, érezte összeszoruló torkában és azokat a sült pulykacombokat bizony igencsak hiányoló, korgó, üres gyomrában, érezte hideg, száraz, összeszorított kezeiben, ültében megfeszült vádlijában, már-már görcsbeálló, kifeszített lábujjaiban. Ez a minden frigidek legfrigidebbike nő életében először és talán utoljára *nedvesedett*.

Sziránó ebből – ekkor még – mit sem értve, ezen a ponton elégelte meg a dolgot. Bár Nagy Dánielt szívből gyűlölte, mivel – bár ezzel szinte egyedül volt – átlátott rajta, tapasztalat és emberismeret híján, inkább csak zsigerből, és míg mások gyakorlatilag észre sem vették a fiút, ő a megszállottja lett, kutatta és megvetette ismeretlen arisztokratizmusának nyitját, oly hevesen irigyelt lányos törekenységét, ájtatos nézését, a csajok részéről élvezett feltétlen bizalmát és anyáskodó, gondoskodó szeretetét, felismerte benne az ősi, nagy ellenséget, a csendes, partotmosó sunyi lassúvizet, és bármily toronymagas fölényben érezte is magát vele szemben, egyszerűs mind rettegett is tőle. És mégis, ezen a ponton úgy érezte, betelt a pohár, ez volt az utolsó csepp. Betelt, egyrészt a Vivien viselkedésével, aki immáron lassan második éve teszi rémálommá minden egyes napjukat, és betelt, ezzel a szégyentelen és ocsmány procedúrával is. Elérkezett az utolsó csepp.

Felemelte a kezét. Nem várta meg, hogy felszólítsák.

Vivien néni, ez... Nyelt egyet. Ez így túrhetetlen. Ez az egész, amit itt művelni tetszik. Most és már ötödik eleje óta. Ez a, itt kivárt egy picit, meghallván saját elvékonyodott hangját, terror, amit itt ránk tetszett szabadítani, ez az állandó lélektani hadviselés. Mi is emberek vagyunk. Ha csak hatodikos emberek, akkor is emberek. Ez pedig egy iskola. És a Vivien néninek pedig fizetést tetszik kapni ezért, amit a mi szüleink adójából fizetnek. És a Vivien néni ezért a fizetésért köteles, igen, bátorodott neki, egyszersmind a hangja is kezdett kevésbé remegni, megismétlem, kötelesnek tetszik lenni velünk, mint emberekkel bánni, méltósággal és tisztelettel, a tisztelet ugyanis nemcsak egyirányú. Úgyhogy amennyiben nem tetszik befejezni ezt a terrorizálást, aminek itt minket alá tetszik vetni, attól tartok, beszélnem kell Sárika igazgató nénivel. És akkor már nem csak nekem lenne mit mondanom Vivien néniről. És el tetszik hihetni, hogy ott bizony már nem csak holmi pulykacombokról lesz szó.

Egyetlen cseppet érzett ekkor az alsónadrágjába távozni, nem többet, mindössze egyet, és büszkén észlelte, hogy a veséje még ilyen helyzetben sem adja fel a szolgálatot, egyetlen egy csepp után összezár és nem hagyja megszegyenülni. Büszke, dicső örömét mindössze csak az árnyékolta be valamelyest, hogy nem akart hinni a szemének és fülének, amiért az imént a keze mindössze csak pár centit emelkedett fel a padról, mikor a Vivien – orgazmusközei pillanatában, az utolsó, nagy verbális roham előtt – merőn és csontigatható, borotvaéles tekintettel utoljára végigmérte Nagy Dánielt, nagyjából még két centivel följebb emelkedett, majd – agya és akarata minden eltökélt, világos utasítása ellenére – visszahanyatlott a tolltartója mellé. A száján, bár határozottan érezte, ahogy ajkai a fenti szavakat formálják, egy hang sem jött ki. A Vivien pedig folytatta, onnan, sőt, még magasabb lóról, mint ahogy abba-hagyta, Nagy Dániel veséje pedig nem bizonyult olyan strapabírónak, mint Sziránóé.

Apropó, vese, innen, egyedül innen tudta Sziránó kicsöngetés után, hogy nem csupán képzelődött: az a csepp valóban ott száradt az alsónadrágján.

